

ทันย่า เคทลินบิดน้ำฝักบัวก่อนเดินออกจากพื้นที่อาบน้ำ ค่อย ๆ เช็ดตัวให้แห้ง ก่อนสวมเสื้อคลุมอาบน้ำสีขาวดำตัวโปรด จากนั้นก็เอี๋มหยิบผ้าเช็ดตัวสีเข้าชุดกันจากตะขอหลังบานประตู แล้วใช้มันโปกศึรชะทับเส้นผมบลอนด์ที่ลือ่อกลง เพราะตากแดด กระจกเงาบานใหญ่บนผนังเหนือเคาน์เตอร์แกรนิตสีดำเป็นผ้าไปทั้งบานแม้จะเปิดน้ำแค่พออุ่น ทันย่าก้าวไปหยุดหน้ากระจกเหนืออ่างล้างมือ โนม์ตัวเข้าไปพินิจพิจารณาเงาสะทอนของตัวเอง แล้วภายในไม่กี่อึดใจเธอก็สังเกตเห็นมัน

“โอ๊ย ไม้่นะ” เธอพูดพลางหันศึรชะให้เห็นใบหน้าซีกขาวซัด ๆ ก่อนใช้นิ้วชี้ยัดเนื้อที่ปลายคางให้เห็นซัดซันอีก “ฝันไปเถอะไอ้ลิวเวร จันเห็นนะว่าแกทำท่าจะไผ่ลมาแล้ว”

ทันย่ายังไ้ไม่บีบลิ่วเล็ก ๆ เม็ดนั้น แต่เปิดลิ้นซักซ่ายใ้ต่ออ่างล้างมือแล้วเริ่มซุดคู้ยหาตัวช่วยแทน ในลิ้นซักเต็มไปด้วยขวด หลอด ขวดแก้วเล็ก ๆ ที่บรรจุทั้งออยล์ คริ้ม โลชั่น และสารพัดเครื่องประทินผิวมหัศจรรย์ตามโฆษณาในนิตยสารแพชั่นหลากหลายฉบับที่เธอซื่อเป็นประจำ

“ไม้อู้อันนี้ นั้ก็ไม้อู้อ...” เธอพึมพำขณะขยบซ้วของในลิ้นซัก “หายไปไหนละเนี่ย จันมีนี่นา มีแน่ ๆ” สองมือคู้ยหาอย่างร้อนใจซึ้นอีกนิต “อยู่เนื่อเอง” ในที่สุดก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

ทันย่าหยิบหลอดสีขาวมีหัวลูกกลิ้งออกมาจากกันลิ้นซัก เธอไม่เคยใช้ผลิตภัณฑ์ยี่ห้อนั้ แต่อ่านเจอในโฆษณาเมื่อไม่กี่วันก่อนว่ามันติดหนึ่งในห้ายาวิเศษที่ปราบลิ่วได้อยู่หมัด ทันย่าไม่ได้มีปัญหาลิ่วหรือ เธอเป็นสาวอายุ

ยี่สิบสามที่สุขภาพผิวดิ่เยี่ยมด้วยซ้ำไป แต่เนื่องจากถือคติว่าต้องมีของจำเป็น
เผื่อไว้ก่อน เลยกลายเป็นว่าในช่วงสองปีนี่เธอว่านเชื่อผลิตภักดิ์ความงามา
เผื่อไว้มากมายจนน่าตกใจ

เธอเปิดฝ้าหลอดยาแต่้มสิ่ว ตรวจจับเงาสะท่อนในกระจกอีกครั้ง และ
บรรจงแต่้มยาบนสิ่วเม็ดจิ๋วซึ่งทำทำจะผุดขึ้นมาที่คาง

“เรียบบร้อย เสรีจันละ” เธอประกาศชัยชนะ “ใส่หัวออกไปจากคางจัน
ได้แล้ว รีบไปให้ไวก่อนเสาร์อาทิตย์นี้ด้วย”

ทันย่ากำลังจะเริ่มบำรุงผิวด้วยมอยส์เจอไรเซอร์ตั้งแต่ไปหน้าจันหัวร้าง
อย่างที่ทำเป็นประจำทุกวัน แต่ได้ยินเสียงดังมาจากห้องนอนเสียก่อน หรือ
หูแว่วไปเองก็ไม่รู้ เธอเปิดประตูห้องน้ำ เลิกฝ้าไฟกัศริระให้หูข้างขวาโผล่พ้นฝ้า
พลางยื่นหน้าออกไปนอกห้องน้ำแล้วเงี่ยหูฟังครู่หนึ่ง

เสียงดนตรีแปร่งหูจากห้องนอนบอกให้รู้ว่าเพื่อนสนิทหนึ่งในสามคนของ
เธอโทรมาหา

“มาแล้ว มาแล้วจ้ะ” ทันย่ารีบจ้ะเข้าไปในห้องนอน ไทรคัพท์มือถือของ
เธอลั่นร่วอยู่ที่โต๊ะหัวเตียง มันส่ายไปมาซ้ายทีขวาทีราวกับกำลังเต้นไปตามเสียง
เพลง เธอคว้าไทรคัพท์ที่ขึ้นมาแล้วมองหน้าจ้อ มีวิดีโอคอลล์จากคาเรน วอร์ด
เพื่อนสนิทของเธอ บนหน้าจ้อระบุเวลา 22.39 น.

ทันย่ายื่นไทรคัพท์ไปข้างหน้าแล้วกดรับสาย เธอกับคาเรนวิดีโอคอลล์
หากันเป็นประจำอยู่แล้ว

“ว่าไง ที่รัก” เธอพูดพร้อมกับนั่งลงบนขอบเตียง “จันเพิ่งจัดการกับสิ่ว
ที่คางเสรีจ เซื่อใหม่ละ”

เมื่อภาพปรากฏขึ้นบนจอไทรคัพท์ทันย่าก็ขมวดคิ้ว เพราะแทนที่จะเห็น
ใบหน้าเต็ม ๆ ของเพื่อนเหมือนวิดีโอคอลล์ครั้งก่อน ๆ ทันย่ากลับเห็นเพียง
ตาโตลึกลึฟ้าของคาเรน ไม่เห็นอะไรอีกนอกจากตาคู่นั้นที่มีน้ำตาคลอเบ้า

“คาเรน เธอไม่เป็นไรเซื่อใหม่”

คาเรนไม่ตอบ

“ที่รัก เกิดอะไรขึ้น” คราวนี้เสียงทันย่าเคร่งเครียดขึ้นด้วยความเป็นห่วง

ภาพบนจอโทรทัศน์ของทันยาซูมออกช้า ๆ ฉับพลันนั้นความหวาดกลัวก็แผ่คลุมไปทั่วร่างเธอราวกับเลือดลมที่ใสไม่พอดี

ผมลืออ่อนของคาเรนดูเหมือนเปียกเหงื่อจนชุ่ม เส้นผมแนบติดอยู่บนหน้าผากและข้างแก้มดูคล้ายกระดาษเปียกน้ำ เครื่องสำอางที่แต่งแต้มดวงตาทั้งคราบเป็นอนิสต์ดำเป็นทางยาวลงมาตามแก้มจากการร้องไห้

ทันยาขยับจอโทรทัศน์เข้ามาใกล้ใบหน้ามากขึ้น “คาเรน นี่มันเรื่องอะไรกัน เธอเป็นอะไรหรือเปล่า”

ไม่มีคำตอบเช่นเคย แต่เมื่อภาพซูมกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ทันยาจึงรู้สึกว่ามีแผ่นหนังขึ้นหนารัดอยู่รอบปากของคาเรน รัดแน่นและกดลึกลงบนมุมปากทั้งสองข้างจนใบหน้าของเธอบิดเบี้ยว สิ่งที่อยู่เหมือนเลือดไหลซึมออกมาที่คาง

“อะไรวะนั่น” ทันยาโพล่งออกมาด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง “คาเรน เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“ตอนนี้คาเรนไม่สะดวกตอบ”

เสียงที่ออกจากลำโพงเล็กจิ๋วบนโทรทัศน์ที่มีมือถือคงถูกดัดแปลงด้วยโปรแกรมทำให้เสียงต่ำลงหลายระดับ ทุ้มต่ำกว่าเสียงของมนุษย์ทั่วไปจนน่าขนลุก แถมยังถูกยัดให้ช้ากว่าปกติจนกลายเป็นเสียงยานคางไม่สม่ำเสมอ ฟังดูคล้ายเสียงปีศาจในหนังฮอลลีวูดไม่มีผิด ทันยาฟังไม่ออกกว่าเป็นเสียงผู้ชายหรือผู้หญิง

“อะไรกัน...” เธอขมวดคิ้วมองจอโทรทัศน์ ไม่เห็นมีคนอื่นในจอเลย “นั่นใครนะ” เธอถาม

“ฉันเป็นใครไม่สำคัญ” เสียงราบเรียบของปีศาจตอบกลับมา “เรื่องสำคัญคือเธอต้องเงี่ยหูฟังให้ดี ๆ ทันยา แล้วก็อย่าวางสายเด็ดขาด จำไว้ว่าเธอไม่เห็นฉันแต่ฉันเห็นเธอ ถ้าเธอวางสาย ฉันรับรองได้เลยว่าผลที่ตามมาจะหนักหนาสาหัสมากทั้งสำหรับคาเรน...และตัวเธอเอง”

ทันยาส่ายศีรษะราวกับพยายามสลัดฝันร้ายทิ้งไป

“อะไรกัน” เธอเอ่ย อากาศสับสนเปลี่ยนเป็นงุนงงหนักขึ้น

ทันใดนั้นภาพบนจอซูมออกกว้างขึ้นอีก เธอจึงเห็นเชือกเส้นหนาที่มัดร่างคาเรนติดอยู่กับเก้าอี้ ทันยาเพ่งมองภาพตรงหน้า เธอจำเก้าอี้รับประทานอาหาร

และโปสเตอร์แผ่นใหญ่บนผนังด้านหลังของคาเรนได้ วิดีโอคอลล์สายนี้โทรจาก
ห้องนั่งเล่นในห้องพักของคาเรนไม่ผิดแน่

ทันย่าพิจารณาสถานการณ์อยู่พักหนึ่ง จากนั้นก็เอียงคออย่างระแวงสงสัย
นี่ต้องเป็นเรื่องแกล้งกันเล่นแน่ ๆ เธอสรุป แล้วพลันนึกอะไรขึ้นมาได้

“ฟิต นายกลับมาแล้วหรือ นายใช้ไหมที่แกล้งทำเสียงปีศาจบ้า ๆ
นั่นนะ” น้ำเสียงของทันย่ามันคงขื่นเล็กน้อย “พวกเธอคิดว่าขำนักหรือ” เธอ
ปลดผ้าโพกศีรษะออก ปล่อยให้เส้นผมขื่น ๆ จากการสระผมทิ้งลงประปราย

ไม่มีคำตอบ

“ไม่เอาว่า พอได้แล้ว ไม่งั้นฉันวางสายนะ”

“ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันคงไม่ทำอย่างนั้น” คราวนี้เสียงปีศาจเอ่ยตอบ
น้ำเสียงยังราบเรียบเหมือนก่อนหน้า “ฉันไม่รู้หรอกนะว่าฟิตเป็นใคร สงสัย
ต้องหาคำตอบซะแล้ว ใครจะรู้ ฉันอาจจะจดชื่อเขาเป็นรายชื่อต่อไปก็ได้”

ทันย่ายังคงไม่เห็นใครบนหน้าจอนอกเสียจากคาเรน ถึงจะไม่รู้ว่าเป็นเจ้าของ
เสียงเป็นใคร แต่เธอหรือเขาน่าจะเป็นคนถ่ายวิดีโอ และคงวางโทรศัพท์ที่มีถือ
กับขาตั้งเพราะภาพที่เห็นนิ่งมาก

บ้าซัด ๆ ทันย่าคิดขณะเพ่งมองไปที่ดวงตาของเพื่อนซี้

ภาพคาเรนบนหน้าจอกำลังส่ายไปมาเล็กน้อย แต่ดูเหมือนอากาศจะผ่านเข้า
จมูกได้ไม่สะดวก ทันย่าสังเกตเห็นได้ว่าศีรษะของเพื่อนซี้ระริกขณะพยายามสูด
อากาศเข้าปอด น้ำตาลคลอเต็มเบ้าและไหลพรากไม่หยุดทำให้คราบเครื่องสำอาง
บนใบหน้ายิ่งดูเป็นสีเข้มขึ้น

ทันย่ารู้สึกคาเรนดีพอที่จะรู้ว่าเธอไม่ได้แกล้งทำ ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับ
คาเรนก็ตาม แต่ดูท่าจะไม่ใช้เรื่องล้อเล่น

“ฉันอยากชวนคุยต่ออยู่หรือ” เสียงปีศาจพูด “แต่ตอนนี้เวลามีค่ามาก
ทันย่า โดยเฉพาะสำหรับคาเรนเพื่อนของเธอ มาฟังกันเลยดีกว่าว่าเธอต้องทำ
อะไรบ้าง”

ทันย่าตัวเกร็ง

“ฉันพนันเอาไว้” เสียงนั้นพูดต่อ

เธอไม่แน่ใจว่าได้ยินถูกหรือเปล่า “อะไรนะ พนันหรือ”

“ใช่แล้ว” ปีศาจยืนย่น “ฉันพนันไว้กับคาเรนนี่แหละ ถ้าฉันแพ้ คาเรน จะถูกปล่อยเป็นอิสระ แล้วฉันจะไม่ติดต่อเธอทั้งสองคนอีกเลย ฉันสัญญา”

ปีศาจเว้นช่วงอยู่พักใหญ่ก่อนเอ่ยต่อ

“แต่ถ้าฉันชนะ...”

เสียงปลายสายปล่อยให้คำพูดนั้นค้างเติ่งชวนให้หวาดหวั่น

ทันย่าส่ายศีรษะพร้อมกับถอนหายใจ “ฉัน...ฉันไม่เข้าใจ”

“เกมนี้ง่ายมาก ทันย่า ฉันเรียกมันว่าเกมคำถามสองข้อ”

“ว่าไงนะ”

“เธอแค่ต้องตอบคำถามสองข้อของฉันให้ถูกต้องเท่านั้นเอง” เสียงปีศาจอธิบาย “ฉันจะถามเธอทีละข้อ เธอจะตอบกี่ครั้งก็ได้ แต่ทันทีที่เวลาหมดเธอก็ต้องไปต่อที่คำถามข้อสอง เราจะเล่นจนจบในคำถามข้อที่สอง เกมจบเมื่อเธอตอบถูก ทันย่า ถ้าเธอใช้เวลาเกินห้าวินาทีในการตอบคำถามแต่ละข้อ ฉันจะถือว่าเธอตอบผิด ฉันต้องการคำตอบที่ถูกต้องแค่สองครั้ง เพียงเท่านั้น คาเรนเพื่อนเธอก็จะเป็นอิสระ” เจ้าตัวเงียบไปครู่หนึ่ง “ฉันรู้ ฉันเข้าใจ ฟังดูไม่ค่อยน่าตื่นเต้นเท่าไรใช่ไหมล่ะ แต่ลองเล่นดูก่อนก็แล้วกัน”

“คำถามหรือ คำถามประเภทไหน” ทันย่าถาม

“อ้อ ไม่ต้องห่วงหรอก คำถามทั้งสองข้อเกี่ยวข้องกับเธอโดยตรงอยู่แล้วเดี๋ยวก็รู้”

ทันย่าสูดหายใจลึกก่อนจะพูดต่อได้ “แล้วทุกครั้งที่ฉันตอบผิดจะเกิดอะไรขึ้น”

เมื่อได้ยินคำถามคาเรนก็ส่ายศีรษะเล็กน้อย ดวงตาเบิกกว้างขึ้น แววตาดูหวาดกลัวสุดขีด

“ถามได้ดีมาก ทันย่า” เสียงปีศาจตอบ “ฉันรู้สึกได้ว่าเธอเป็นคนฉลาด ถือเป็นสัญญาณที่ดี”

เกิดความเจ็บขึ้นพักหนึ่งเหมือนสายถูกตัดไป อาจเกิดจากปลายสายใช้โปรแกรมดัดแปลงเสียงซึ่งทำงานแบบหน่วงเวลา

“ขอให้เธอตอบไม่ผิดเพื่อเห็นแก่คาเรนก็แล้วกัน” เสียงปีศาจบอก

ทันย่ารู้สึกได้ว่าลมหายใจที่เร็วขึ้นทันที เธอไม่อยากเล่นเกมนี้ แล้วก็
ไม่จำเป็นต้องเล่นด้วย แคว่วงสายก็จบเรื่อง

ปลายสายเอ่ยขึ้นราวกับอ่านใจเธอออก “ถ้าเธอวางสาย...คาเรนเพื่อนเธอ
ต้องตาย แล้วฉันจะไปจัดการเธอเป็นรายต่อไป ทันย่า ถ้าเธอหายไปจาก
หน้าจอและฉันมองไม่เห็นเธอผ่านกล้องมือถือ...คาเรนต้องตาย แล้วฉันจะไป
จัดการเธอเป็นรายต่อไป ถ้าเธอโทรหาตำรวจ คาเรนต้องตาย แล้วฉันจะไป
จัดการเธอเป็นรายต่อไป แต่บอกไว้ก่อนเลยว่าต่อให้เธอแจ้งตำรวจก็ไม่มี
ประโยชน์ ทันย่า เพราะกว่าตำรวจจะมาถึงที่นี่ต้องใช้เวลาเกือบสิบนาที แต่
ภายในหนึ่งนาทีหัวใจของเพื่อนเธอก็ถูกควักออกจากอก วางแป้วบนโต๊ะ
รอต้อนรับตำรวจเรียบร้อยแล้ว เลือดในร่างยังไม่ทันเย็นตำรวจก็คงมาถึง”

คำพูดนั้นกระตุ้นให้ความหวาดกลัวเล่นปราดไปตามกระดูกสันหลังของ
หญิงสาวทั้งสองคน คาเรนเริ่มกรีดร้องทั้งที่มีแผ่นหนังมิดปาก พร้อมกับดิ้นรน
ไปมาอย่างบ้าคลั่งเพื่อให้หลุดจากพันธนาการ ทว่าไร้ผล

“แกเป็นใคร” ทันย่าถาม เสียงเริ่มสั่น “ทำไมแกถึงทำอย่างนี้กับคาเรน”

“เธอควรจดจ่อกับปัญหาตรงหน้าก่อนดีกว่า ทันย่า คิดถึงคาเรนเข้าไว้”

ทันใดนั้นทันย่าสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวอีกอย่างบนหน้าจอโทรศัพท์
ร่างคนในชุดสีดำเดินไปหยุดยืนหลังเก้าอี้ที่คาเรนถูกมัดไว้ แต่มีแค่ส่วนลำตัว
เท่านั้นที่ปรากฏให้เห็น

“ให้ตายสิ แกเล่นตลกอะไรเนี่ย” ทันย่าตะโกนใส่โทรศัพท์ พยายาม
กล้ำกลืนน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

“เปล่า” ปีศาจตอบ “ไม่เกี่ยวกับการเล่นตลกเลยสักชนิด แต่ฉันกำลัง
เอาจริงสุด ๆ เริ่มเกมกันเลยดีกว่าไหม”

“อยู่เฟิ่ง...” ทันย่าอ้อนวอน หัวใจเต้นเร็วกว่าเดิมเป็นสองเท่า

แต่เจ้าของเสียงปีศาจไม่สนใจเฟิ่ง “คำถามแรกนะ ทันย่า เธอมีเพื่อน
บนเฟซบุ๊กกี่คน”

“อะไรนะ” สีหน้าของทันย่าแสดงความสับสน

“เธอมีเพื่อนบนเฟซบุ๊กกี่คน” เสียงปีศาจถามซ้ำ คราวนี้พูดซ้ำกว่าเดิม
เล็กน้อย

ต้องอำกันเล่นแน่ ๆ คำถามบ๊ายบออะไรเนี่ย มันซักจะไปกันใหญ่แล้ว
ทันย่าคิด

“ห้าวินาที ทันย่า”

เธอเพิ่งมองใบหน้าเพื่อนอย่างจุนงง สีหน้าของคาเรนฟ้องความหวาดกลัว
เสียงปีศาจนับถอยหลัง “สี่...สาม...สอง...”

ทันย่าแทบไม่ต้องคิดเลย เธอเพิ่งเปิดดูโปรไฟล์ของตัวเองก่อนเข้าไป
ออบน้ำ “หนึ่งพันหนึ่งร้อยสามสิบสามคน” เธอโพล่งคำตอบออกมา
เงิบ

ราวกับมีม่านหมอกหนาทึบทำให้บรรยากาศหนักอึ้งขึ้นภายในห้องของ
ทันย่า

ในที่สุดคนสวมชุดดำหลังเก้าอี้ของคาเรนก็ปรบมือ

“ถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ ทันย่า เธอความจำดีนี่นา ช่วยให้เพื่อนเธอ
เข้าใกล้สุขภาพมากขึ้นอีกก้าว แคเธอตอบคำถามอีกข้อให้ถูก เกมจบทันที”

ปลายสายงใจเงิบไปอีกพักใหญ่

ทันย่ากลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว

“คาเรนเป็นเพื่อนซี้ของเธอ คำถามต่อไปนี้น่าจะเรื่องหมู ๆ เชียวล่ะ”

ทันย่าเฝ้ารอ จนกระทั่งได้ยินคำถามข้อสอง

“มือถือของคาเรนคือเบอร์อะไร”

ทันย่าขมวดคิ้วเพราะไม่มั่นใจ “เบอร์มือถือของคาเรนเหรอ”

คราวนี้ปีศาจไม่ทวนคำถาม แต่เริ่มนับถอยหลังทันที “ห้า...สี่...สาม...”

“ฉันจำไม่ได้”

“สอง...”

ทันย่ารู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรสักอย่างจุกลำคอ

“หนึ่ง”

“เง่าลึนดี” ทันย่าหัวเราะเสียงเครียด “ขอเวลาแค่จิตใจเดียว ฉันจะ
หาเบอร์มาให้”

“ฉันให้เวลาเธอแล้วทำจิตใจ และเวลาก็หมดไปแล้ว เธอยังไม่ได้ตอบ
คำถาม”

คราวนี้เสียงปลายสายเจื่อน้ำเสียงที่แปลกไป ทันย่าบอกไม่ถูกว่าแปลก
ยังไง รู้แค่ว่ามันทำให้เธอกลัวจนขนหัวลุก
“เธออยากรู้ไม่ใช่หรือว่าถ้าตอบผิดจะเกิดอะไรขึ้น จงดูให้ดี”

SAMPLE

2

โรเบิร์ต ฮันเตอร์นักสืบประจำกรมตำรวจลอสแอนเจลิสสังเกตเห็นผู้หญิงผมสีแดงคนนั้นทันทีที่เขาก้าวเข้าไปในห้องอ่านหนังสือ ที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง ตั้งอยู่บนชั้นหนึ่งของอาคารห้องสมุดเพาเวลล์อันเก่าแก่ในบริเวณรั้วมหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส หรือยูซีแอลเอในย่านเวสต์วูดของเมือง เธอ นั่งอยู่ตามลำพัง กำลังพิมพ์อะไรบางอย่างลงบนโน้ตบุ๊ก หนังสือปกหนังตั้งสูง และแก้วกาแฟที่วางอยู่บนโต๊ะบดบังใบหน้าบางส่วนของเธอ

ขณะที่ฮันเตอร์เดินผ่านโต๊ะเธอเพื่อตรงไปยังโต๊ะอีกตัวตรงมุมห้องที่กว้างขวาง เธอก็สบตาเขาเข้าพอดี สายตาเธอไร้วางใจและไม่ได้อยู่ที่เธอหรือ หว่านเสน่ห์ แค่มองผ่าน ๆ แบบไม่ใส่ใจ เพียงแวบเดียวเธอก็หันกลับไปมองจอโน้ตบุ๊ก เวลาชั่วขณะสั้น ๆ จึงจบสิ้นลงแค่นั้น

เขาเห็นหญิงผมแดงในห้องสมุดแห่งนี้เป็นประจำที่สามแล้ว ทุกครั้งเธอจะนั่งอยู่หลังหนังสือกองโตโดยมีแก้วกาแฟวางตรงหน้า และอยู่ตามลำพังเสมอ

ฮันเตอร์ชอบอ่าน เขาจึงรักห้องอ่านหนังสือที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงในห้องสมุดเพาเวลล์มาก โดยเฉพาะตอนกลางดึกเมื่อเขาถูกจู่โจมจากอาการนอนไม่หลับอย่างที่เป็นอยู่บ่อย ๆ

ผู้คนหนึ่งในห้าคนที่อาศัยในอเมริกามีอาการนอนไม่หลับเรื้อรัง สาเหตุหลักเป็นเพราะความเครียดเกี่ยวกับการเงิน ครอบครัว หรือเรื่องงาน แต่มันเกิดขึ้นกับฮันเตอร์ก่อนเขาจะได้เผชิญความกดดันจากการงานที่เคร่งเครียดด้วยซ้ำ

ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นเมื่อแม่ของเขาพ่ายแพ้ให้กับโรคมะเร็ง ตอนนั้น ฮันเตอร์อายุเพียงเจ็ดขวบ ตอนกลางคืนเขาจะนั่งคิดถึงแม่อยู่ในห้องคนเดียว ทั้งเศร้าและกลัวจนข่มตาหลับไม่ลง แต่ก็หยิ่งเกินกว่าจะร้องให้ ฝันร้ายที่ตามมาหลังการตายของแม่โหดร้ายมากเสียจนสมองสั่งให้เด็กชายโรเบิร์ต ฮันเตอร์ตื่นตลอดคืน การนอนกลายเป็นทั้งความสุขและความทุกข์ทรมานในเวลาเดียวกัน ฮันเตอร์จำต้องหาวิธีทำให้สมองมีงานทำตลอดช่วงเวลาที่นอนไม่หลับ เขาจึงเริ่มอ่านหนังสืออย่างเอาเป็นเอาตาย อ่านเหมือนหิวกระหายและหนังสือให้พลังแก่เขาได้ หนังสือกลายเป็นที่พึ่ง เป็นป้อมปราการ และเรียกได้ว่าเป็นที่หลบภัย ซึ่งฝันร้ายไม่สามารถย่างกรายเข้ามาแตะต้องเขาได้

ผ่านไปหลายปีอาการนอนไม่หลับและฝันร้ายของฮันเตอร์ลดน้อยลงไปมาก แต่เพียงไม่กี่สัปดาห์หลังได้ปริญญาเอกสาขาการวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากร และจิตชีววิทยาจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด โลกของฮันเตอร์ก็พังทลายลงเป็นครั้งที่สอง เมื่อพ่อของเขาผู้ไม่ได้แต่งงานใหม่และทำงานเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยถูกยิงที่ธนาคารแห่งอเมริกาสาขาตาวาน์ทาว์นลอสแอนเจลิส มันเป็นการปล้นที่สถานการณ์เลยเถิด ฮันเตอร์เฝ้าข้างเตียงตลอดสิบสองสัปดาห์ที่พ่ออยู่ในภาวะโคม่า เขาอ่านหนังสือ ไม่ก็เล่าเรื่องซ้ำขึ้นให้พ่อฟัง พร้อมกุมมือพ่อเป็นชั่วโมง ๆ ทว่าสุดท้ายมันก็เป็นอีกหนึ่งบทพิสูจน์ว่าความรักและความหวังไม่เคยเพียงพอ ในที่สุดเมื่อพ่อเสียชีวิต อาการนอนไม่หลับและฝันร้ายระลอกใหม่ก็กลับมาเยือน คราวนี้รุนแรงยิ่งกว่าเดิมและไม่เคยลดน้อยถอยลง คืนไหนโชคดีหน่อยฮันเตอร์อาจจะนอนได้สักสี่ชั่วโมง แต่ไม่ใช่คืนนี้

ฮันเตอร์เดินไปถึงโต๊ะสุดท้ายที่สุดทางเดิน ก่อนก้มดูนาฬิกา 00.48 น. ดึกแล้วแต่ที่นี่ยังแจ่มแจ้งเช่นเคย มีนักศึกษาลังโหลเข้ามาในห้องอ่านหนังสือตลอดทั้งคืน

เขานั่งหันหน้าไปที่กลางห้องแล้วเปิดหนังสือที่พกมาด้วย เมื่ออ่านไปได้สิบห้าหน้าที่ก็ตัดสินใจว่าเขาต้องการกาแฟสักแก้ว ตู้ขายเครื่องดื่มที่ใกล้ที่สุดอยู่หน้าห้องใกล้กับลิฟต์ เมื่อผ่านทางเดินกลางห้องเขาก็เหลือบเห็นสาวผมแดงคนนั้นอีกครั้ง เธอรีบหันกลับไปมองโน้ตบุ๊กแต่ไม่เร็วพอ ฮันเตอร์เห็นเธอ

แอบมองเขาเป็นครั้งที่สองแล้ว แต่ถึงจะถูกจับได้เธอก็กลับไม่มีท่าทางเขินอาย ลึกนิต ตรงกันข้ามอากัปภิกขัยของเธอกลับแสดงถึงความมั่นอกมั่นใจ

ผู้ชายกาแพ้อัตโนมัติใหม่เอี่ยมที่ตั้งอยู่หน้าห้องมีกาเฟลิบห้าชนิดให้เลือก แก้วชนิดต่างรสชาติแตกต่างกัน ชนิดที่ราคาแพงสุดเสิร์ฟพร้อมวิปครีมกับซอสคาราเมล โรยหน้าด้วยผงช็อกโกแลต และมาในแก้วไซส์ยักษ์ขนาดยี่สิบออนซ์ ราคาแก้วละ 9.95 ดอลลาร์ ฮันเตอร์ถึงกับหัวเราะเบา ๆ ราคาและปริมาณสำหรับนักศึกษาสมัยนี้ต่างจากสมัยที่เขาเรียนลิบลับ

“ถ้าคุณไม่อยากจะกาแฟรสหวานแสบลิ้นละก็ อย่าเลือกชนิดนั้นดีกว่า”

เขาตกใจเมื่อได้ยินคำแนะนำดังมาจากคนที่ยืนอยู่ข้างหลังห่างไปเกือบเมตร เมื่อหันกลับไปก็เห็นผู้หญิงผมแดงคนนั้น

เธอเป็นคนสวยมากและดูแปลกตาในขณะเดียวกัน ผมสีแดงจัดจ้ายาว ประบ่าและเป็นคลื่นตามธรรมชาติ ผมม้าม้วนเป็นลอนบิดเป๋ไปทางขวาเล็กน้อย สไตล์สาวบโนปสเตอร์ย่อนยุค เธอใส่แว่นทรงตาแมวแบบสมัยเก่าดูเหมาะสมเข้ากับใบหน้ารูปหัวใจ แถมยังดึงดูตสายตาไปที่ดวงตาสีเขียวของเธออย่างนุ่มนวล เธอมีรอยเจาะที่กึ่งกลางริมฝีปากล่างพร้อมใส่หมุดหินเล็ก ๆ สีดำ อีกทั้งเจาะจมูกใส่ห่วงเงินบาง ๆ ไว้ เธอสวมชุดกระโปรงสีดำแดงสไตล์ยุค 50 ฟังก์ลิ้นอายดนตรีร็อกอะบิลลี แขนทั้งสองข้างมีรอยสักสีสดใสบวกคลุมอยู่หัวตั้งแต่หัวไหล่จนถึงข้อมือ นอกจากนี้ยังสวมรองเท้าทรงนักเรียนมีสายคาดสีเข้ากันกับชุดกระโปรงอีกด้วย

“กาแฟแบบที่คุณดูอยู่นะ” เธอขยายความเมื่อเห็นฮันเตอร์ดูงง ๆ พลางยกแก้วว่างเปล่าในมือชี้ไปทางเครื่องชงกาแฟ “คาราเมล ฟร๊อปบูชีโนนั่นหวานมากเลยนะ เพราะจะนั้นถ้าคุณไม่ใช่คนติดหวาน ฉันว่าอย่าสั่งจะดีกว่าละ”

ฮันเตอร์ไม่รู้ตัวเลยว่าเขาพินิจพิจารณากาแฟชนิดนั้นจริงจังกขนาดไหน

“ผมว่าคงไม่ใช่แค่หวานเกินไปหรอกครับ” เขาพูดก่อนเหลือบมองข้ามไหล่ตัวเองเร็ว ๆ “แต่กาแฟแก้วละสิบดอลลาร์ก็แพงเกินไปด้วย”

ริมฝีปากของเธอคลี่ยอกเป็นรอยยิ้มเชิงเห็นด้วย รอยยิ้มช่างมีเสน่ห์และดูเขินอายนิด ๆ

“ฉันเคยเห็นคุณมาที่ห้องสมุด” เธอเปลี่ยนหัวข้อการสนทนาไปจากเรื่องกาแฟรสหวานราคาแพง “คุณเป็นนักศึกษาของยูซีแอลเอหรือเปล่าคะ”

ฮันเตอร์มองผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าพักหนึ่ง หากพูดถึงอายุ เขาดูไม่ออกว่าเธออายุเท่าไรกันแน่ ท่าทางของเธอหยิ่งทะนงและทรงพลังราวกับผู้นำประเทศ แต่รูปร่างหน้าตาอย่างกับนักศึกษาปีสุดท้าย ฟังจากเสียงก็บอกได้ยากเช่นกัน น้ำเสียงของเธอนุ่มนวลอ่อนหวานเหมือนเด็กสาว แต่ผสมความมั่นใจจนทำให้เดาอายุไม่ออกเลย

“เปล่าครับ” ฮันเตอร์ตอบ นึกขำคำถามของเธอ เขารู้ตัวดีว่าเขาดูไม่เหมือนนักศึกษามหาวิทยาลัยเลยสักนิด “ผมเรียนจบมานานโขแล้ว ผมแค่...” เขามองผ่านเธอไปที่ห้องอ่านหนังสือ “ผมชอบมาที่นี่ตอนกลางคืนนะ บรรยากาศเงียบสงบดี”

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มบนริมฝีปากของเธออีกครั้ง

“ฉันว่าฉันเข้าใจนะ” เธอพูด หันมองตามสายตาฮันเตอร์เข้าไปในห้องอ่านหนังสือขนาดใหญ่ ก่อนไล่สายตาไปตามพื้นไม้ลายตารางจนถึงโต๊ะไม้มะฮอกกานีสีเข้ม และสุดท้ายจบลงที่หน้าต่างสไตล์โกธิคบานโต เธอเสริม “อีกอย่างฉันชอบกลิ่นของที่นี่”

ฮันเตอร์ขมวดคิ้วมองหญิงผมแดง

เธอเอียงศีรษะเล็กน้อยพร้อมกับอธิบาย “ฉันคิดมานานแล้วว่าถ้าความรู้มีกลิ่นจะต้องเป็นกลิ่นแบบนี้แน่ ๆ คุณว่าไหมล่ะ กลิ่นกระดาษทั้งเก่าและใหม่ ผสมกลิ่นหนัง กลิ่นไม้มะฮอกกานี...” เธอชะงักไปครู่หนึ่งก่อนยกไหล่ “รวมถึงกลิ่นกาแฟราคาแพงเกินเหตุ แล้วก็กลิ่นเหม็นอับของพวกนักศึกษา”

คราวนี้ฮันเตอร์ยิ้มตอบ เขาชอบอารมณ์ขันของเธอ

“ฉันชื่อเทรซีคะ” เธอแนะนำตัวพลางยื่นมือให้ “เทรซี อดัมส์”

“โรเบิร์ต ฮันเตอร์ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

มือเธออบบางก็จริง แต่จับมือกับเขาอย่างมั่นคงแข็งแรง

“เชิญครับ” ฮันเตอร์ก้าวหลบไปทางขวาหนึ่งก้าว พลางพยักพยิตไปที่แก้วของเธอและเครื่องขยายกาแฟ “เชิญก่อนเลย”

“โอ๊ย ไม่ใช่ไรหรอก คุณมาก่อนนี่คะ” เทรซีตอบ “ฉันไม่ได้รีบ”

“ผมยังเลือกไม่ได้เลย” ฮันเตอร์โกหก เขาค้มแต่กาแพดำไม้ใส่น้ำตาล เท่านั้น

“อ้อ งั้นก็ได้ ขอคุณนะคะ” เทรซีก้าวเข้าไปที่เครื่องขายกาแพ วางแก้วตรงที่เติมเครื่องดื่ม หยอดเหรียญลงไปแล้วกดเลือกกาแพดำไม้ใส่น้ำตาล

“ว่าแต่ชั้นเรียนของคุณไปถึงไหนแล้วครับ” ฮันเตอร์ถาม

“อู๊ย ไม่ใช่ค่ะ” เทรซีตอบขณะหยิบแก้วออกจากเครื่องขายกาแพ แล้วหันกลับมาหาเขา “ฉันก็ไม่ใช่นักศึกษาของที่นี่เหมือนกัน”

ฮันเตอร์พยักหน้า “ผมรู้ครับ คุณเป็นอาจารย์ใช่ไหม”

เตรซีมองเขาอย่างสงสัยผ่านสายตาค้นหา แต่สีหน้านิ่งสนิทของเขายังทำให้เธอสนใจมากขึ้นไปอีก

“ถูกแล้ว ฉันเป็นอาจารย์ แต่คุณรู้อย่างไรคะ”

ฮันเตอร์ยิ้มไหล่ เลียงที่จะตอบคำถาม “อ้อ ก็แค่เดาเอานะครับ”

“ไม่มีทาง”

เตรซีไม่เชื่อ เธอนึกถึงตั่งหนังสือปกหนังบนโต๊ะทันที ไม่มีชื่อหนังสือเล่มไหนบอกใบ้ให้รู้ได้เลยว่าเธอทำอาชีพอะไร และต่อให้มันบอกอะไรได้ การจะอ่านชื่อหนังสือพวกนั้นจากโต๊ะของเขา แม้แต่อ่านตอนที่เขาเดินผ่านโต๊ะของเธอได้ นั่นหมายถึงฮันเตอร์ต้องมีสายตาเฉียบคมเหนือมนุษย์

“มั่นใจขนาดนี้ไม่ใช่แค่เดาแน่ ๆ คุณรู้อยู่แล้วใช่ไหมคะ รู้อย่างไรกัน”

แววตาเธอฟ้องความสงสัยใคร่รู้

“ก็แค่การสังเกตต่าง ๆ นะครับ” ฮันเตอร์ตอบ แต่ไม่ทันจะอธิบาย เขาก็รู้สึกว่ามีโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ตกำลังสั่นรัว จึงหยิบมันออกมาแล้วดูหน้าจอ

“ขอโทษนะครับ” เขาพูดพร้อมยกโทรศัพท์ที่ขึ้นแถบหู “นักสืบฮันเตอร์ หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ”

เตรซีเลิกคิ้วสูงเพราะคาดไม่ถึง แล้วครู่ต่อมาเธอก็เห็นสีหน้าของเขาเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“ได้” ฮันเตอร์พูดกับคนในสาย พลังมองนาฬิกาข้อมือ 01.14 น.
“ผมกำลังไป” เขาวางสายแล้วหันกลับมามองเทอร์ซี อัดัมส์ “ยินดีที่ได้รู้จักคุณ
นะครับ ดีมากาแป๊ะให้ร่อยนะ”

เทอร์ซีลิ่งเลอยู่แวบหนึ่ง

“คุณลืมหนังสือค่ะ” เธอตะโกนตามหลังเขา แต่ฮันเตอร์ลงบันไดไป
ครึ่งทางแล้ว

SAMPLE

3

หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษเป็นหน่วยงานสำคัญที่แยกออกมาจากแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม กรมตำรวจลอสแอนเจลิส ถูกตั้งขึ้นเพื่อรับมือกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชน คดีอุกฉกรรจ์ประเภทนี้ต้องอาศัยเวลาและความเชี่ยวชาญสูงในการสืบสวน เนื่องจากฮันเตอร์เป็นนักสืบที่มีความรู้ด้านพฤติกรรมอาชญากร อีกอย่างลอสแอนเจลิสก็เป็นแหล่งที่ดึงดูดพวกฆาตกรโรคจิต เขาจึงได้รับมอบหมายให้ทำคดีอัลตราไวโอเลนต์หรือคดียูวี ต้องตามล่าคนร้ายที่ก่อเหตุสะเทือนขวัญ รวมถึงฆาตกรที่มีพฤติกรรมโหดเหี้ยม ผิดปกติ โรเบิร์ต ฮันเตอร์และคาร์ลอส การ์เซียเป็นคู่หูนักสืบที่รับผิดชอบคดียูวีโดยเฉพาะ

ฮันเตอร์ได้รับแจ้งที่อยู่ที่เมืองลองบีช ลอสแอนเจลิสเคาน์ตี จุดเกิดเหตุคืออาคารถูกระเบียงสามชั้น ชนابد้วยร้านขายยาและบ้านตรงหัวมุมถนน แม้เป็นเวลาดีกแล้ว และฮันเตอร์เลือกเส้นทางที่เร็วที่สุด แต่เขายังต้องเสียเวลาขับรถเกือบชั่วโมงสำหรับระยะทางห้าสิบกิโลเมตรจากย่านเวสต์วูดไปถึงละแวกฮาร์เบอร์

เมื่อขับพ้นถนนริตอนโดแล้วเลี้ยวซ้ายเข้าอีสต์บรอดเวย์ เขาก็เห็นรถตำรวจสี่ขาวดำจอดอยู่เป็นกลุ่ม ตำรวจลองบีชปิดกั้นการจราจรส่วนหนึ่งของถนนเส้นนี้เรียบร้อยแล้ว ส่วนฝั่งตรงข้ามกับอาคารสามชั้นหลังนั้น รถฮอนด้าซีวิคสีน้ำเงินเมทัลลิกของการ์เซียก็จอดอยู่ข้าง ๆ รถตู้ของแผนกนิติเวช

ฮันเตอร์ลดความเร็วลงขณะเคลียร์รถช้า ๆ เข้าไปที่ใกล้จุดที่มีการปิดถนน เนื่องจากเป็นเมืองที่ไม่เคยหลับใหลจึงไม่แปลกเลยที่จะมีกลุ่มคนมุงเล็ก ๆ มา

รวมตัวกันอยู่ข้างเพดานของตำรวจเรียบร้อยแล้ว คนส่วนใหญ่ยกโทรศัพท์หรือแท็บเล็ตขึ้นเหนือศีรษะระหว่างบันทึกเหตุการณ์ราวกับอยู่ในงานคอนเสิร์ตต่างหวังว่าจะได้เห็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างน้อยก็สักแวบหนึ่ง หากยิ่งสยดสยองเท่าไรก็ยิ่งดี

ในที่สุดเมื่อขับฝ่ากลุ่มคนมุงมาได้ ฮันเตอร์ก็แสดงบัตรประจำตัวกับตำรวจในเครื่องแบบสองนายที่ยืนเฝ้าเพดานจุดเกิดเหตุ แล้วจอดรถข้างรถของคูหู่ ฮันเตอร์ก้าวลงจากรถบิวอิค เลอเซเบอร์เก่าโทม ก้อนยี่ตรางสูงกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรสู่มหาวายมดึกสงัด เมฆหนาที่ปกคลุมท้องฟ้าอย่างน่าหวาดหวั่นจนบดบังแสงดาว คำคินนี่จึงยังมีตมิด ฮันเตอร์เห็นบัตรตำรวจไว้ที่เข็มขัดแล้วมองไปรอบตัวช้า ๆ ตำรวจปิดกั้นการจราจรจากสี่แยกบริเวณถนนนิวยอร์กตไปจนถึงถนนโลมาเป็นระยะทางประมาณเก้าสิบเมตร

ความคิดแรกผุดขึ้นในหัวฮันเตอร์ทันที บริเวณนี้เป็นจุดที่มีเส้นทางหลบหนีหลายทาง ถนนมอเตอร์เวย์สายหลักอยู่ห่างออกไปไม่ถึงสองกิโลเมตรครึ่ง แต่คนร้ายจะขับรถหรือไม่ก็ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เพราะไม่ว่าใครก็หนีไปตามถนนที่มีอยู่หลายสายได้อย่างไม่ยากเย็น

การชี้แจงกำลังยืนคุยกับเจ้าหน้าที่ที่อยู่ข้างรถตำรวจ เขาเห็นรถของฮันเตอร์ตั้งแต่ขับผ่านเพดานเข้ามาแล้ว

“โรเบิร์ต” เจ้าตำรวจเรียกพร้อมกับเดินข้ามถนนมาหา

ฮันเตอร์หันไปหาคูหู่

ผมยาวสีออกน้ำตาลของการเชียร์วบเป็นทางม้าเรียบแปล้ คินนี่การเชียร์สวมแจ็คเก็ตสีดำทับเสื้อเชิ้ตริตเรียบสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสีดำ ถึงเขาจะตื่นตัวเต็มที่และเสื้อผาก็เรียบกริบเหมือนเพิ่งออกจากร้านซักแห้ง แต่ดวงตากลับดูเหนื่อยล้าและแดงก่ำ ตามปกติการเชียร์นอนหลับสนิทตลอดคืนไม่เหมือนฮันเตอร์ แต่คินนี่เขาเพิ่งนอนไปได้แค่สองชั่วโมงก่อนจะถูกลากลงจากเตียงด้วยเสียงโทรศัพท์

“คาร์ลอส” ฮันเตอร์พยักพยเปิดห้กคูหู่ “ขอโทษที่โทรไปตึกดินนะ ไอ้เพื่อนยาก ตกลงเจออะไรบ้างละ”